

στία σου· κωπηλάτει, κωπηλάτει...

Καὶ ἄλλη νῆσος!... πλὴν πόσον κατηφὴς εἶνε ἡ ἀποψὶς αὐτῆς!.. μὴπως ἀπατώμαι ὑπὸ τῆς ἀκτίνος τῆς σελήνης, ἢ πράγματι ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου βλέπω γιγάντειον σκελετὸν λαβόντα τὴν μορφήν τῆς ἐρειπώσεως καὶ τοῦ ὀλέθρου;... Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἔχνος ἀνθρωπίνου ποδὸς;...

— Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἔρημος καὶ μοναξία, ἡ φλόξ κατέφρχε τὰς οἰκίας;... ὁ σιδηρὸς κατέσφριξε τοὺς ἀνθρώπους· γέροντες, μητέρες, παιδία, νήπια, καλὺς, παλάτια, σπαρτά, δένδρα, ποιμένα, τὰ πάντα κατεπετράφησαν ὑπὸ τῆς ὀγῆς τῶν βραχέων... ἐκεῖ ἄλλοτε ἦσαν τὰ Ψυρά!.. Τώρα εἶνε βράχος ἐξερπνιζόμενος ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὀπίου ὁ νύκτης φεύγει δάκρυα φέρων εἰς τοὺς ὕψιχλους καὶ τὸν τρόπον ἐν τῇ ψυχῇ...

Ἦ Ψυρά... Σὺ ἦτις ἠδυνήθης πατὲρ με ὀλίγου· ἀλλεῖς ἐπὶ εὐθράστων σκαφῶν ν' ἀντιμετωπίσης ἐν τῷ Ἀρχιελάτῃ ἐλόκληρον τὴν ἰσχὺν τοῦ Σουλτάνου, ἐπέπρωτο ν' ἀπορρινωθῇς τῶν τέκνων σου!... Ἦ Ψυρά, πατρίς ἡρώων, ἰδοὺ τί σὲ περιέμενε!... Ἀποσπασθεῖσα τῆς μητρός σου, γυμνὴ, ἀνυπόδητος καὶ μωλωπας πληγῶν φέρουσα ἐδόθης εἰς τοὺς σκληροὺς τυράννους σου, οἵτινες σ' ἐπρόδωσαν, σ' ἐλήττευσαν... Πρὶν ἢ ὅμως πέτης διήγειρας τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου, πρὶν ἢ ὑποκύψῃς ὑπὸ τὸ Ὀθωμανικὸν φάσγανον, τρόπον ἐνέπνευσας τῷ Σουλτάνῳ... ὦ! ἔλθετε, ἔλθετε ἱστορίαι τοῦ παρελθόντος! παρηγορήταί με σεῖς ἐπὶ ταῖς παρούσαις συμφοραῖς... ἔλθετε ἄθλα μεγάλων, ἔλθετε ἔξοχοι θυσίαι... Μικούλη, Κανάρη, Βαλκίστα, Κουντουριώτη, παραμυθῆσατέ με σεῖς σκεδάζοντες διὰ τῆς ἐξαστραπτούσης λαμπηδόσος τῶν ὀνομάτων σας τὴν μετ' ὕμης ἀπλωθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς γῆς ἀγλύν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἦ μέγας ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας Πῶπ, ὅστις, ὡς γνωστὸν, ἦτο βραχύσωμος, δυσειδὴς καὶ ὕδρος, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ κρεφινεῖῳ ἡμέραν τινὰ πρὸς τινὰς ἄλλους λογίους περικοπὴν τινὰ λατίνου συγγραφέως, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ. Νέος τις ἀξιοματικὸς, ἐκεῖ πῆλτιον ἰστάμενος, ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Πῶπ τὴν ἄδειαν ὅπως παρατηρήτῃ καὶ οὗτος τὴν δυσνόητον ἐκείνην περικοπὴν τοῦ δε Πῶπ συγκατανεύσαντος καὶ ὡς γλευστικῶς, ὁ νέος ἐσκέρθη ὀλίγον, καὶ ἀκολούθως εἶπε· Πιστεύω, κύριε, ὅτι ἐνταῦθα ἐλβεῖται ἐν ἐρωτηματικόν, αὕτη δὲ ἡ ἐλβεῖς καθιστᾷ τοσοῦτον δύσληπτον τὸ χωρίον τοῦτο. — Καὶ τί ἐστὶν ἐρωτηματικόν, κύριέ μου; ἠρώτησεν ὁ Πῶπ μετὰ μικροῦ μειδιάματος. — Εἶναι, ὑπέλαβε μετὰ μεγίστης ἀταρξίως ὁ νέος, πρᾶγμα τι βραχὺ καὶ ὕδρον, ὅπερ ἀπατεῖται ἐρωτήσεως.

* *

Ἦ ἐπίσης ἄγγλος ποιητὴς, Οὐλλέλμος Δαβενάντ ἐστρατημένος, μινὸς, ἀπῆντητὲ ποτε καθ' ὁδὸν γραῖαν ἐπαίτιδα, ἥτις τῷ εἶπε· ὀλέσθόν με, κύριέ μου, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ πάντοτε τὴν βραχὺν σας! — Καὶ διατί μόνον τὴν βραχὺν μου; ἠρώτησεν ὁ ποιητής. — Διότι, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα, εἴαν ποτε κατὰ δυστυχίαν ἐγένεσθε μύωψ, δὲν θὰ ἤξεύρετε ποῦ νὰ στηρίξητε τὰ ἀματωμάλιά σας.

* *

Ἦ δούξ τῆς Γίβρκης, ὁ ἀκολούθως βασιλεύσας ὑπὸ τ' ὄνομα Ἰάκωβος Β', δευτερότοκος δὲ υἱὸς τοῦ ἀποκερλισθέντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ Α', ἠθέλησε, πρὸς πλήρωσιν κακῶ-

εσούλου ταμπεργίας, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Μίλ-
τωνα ἀσθενῆ καὶ τυφλὸν ἐν τῷ πενι-
χρῷ αὐτοῦ οἴκῳ.— Δὲν πιστεύετε, εἴ-
πα πρὸς τὸν ποιητὴν, ὅτι ἡ στέρησις τῆς
ἐράσεώς σας εἶναι τιμωρία, ἣν ὁ Θεὸς
σᾶς ἐπέβλεπε δι' ὅσα ἐπράξατε κατὰ τοῦ

πατρός μου; — Ἐκν νομίζετε, ἀπήντησεν ὁ
Μίλτων, ὅτι πᾶσα δυστυχία εἶναι τιμωρία
πταίσματός τινος, ὁ πατήρ σας θὰ ἡμάρτη-
σε πολὺ περισσότερον ἐμοῦ· διότι ἐγὼ μὲν
ἀπώλεσα τὴν ὄρασιν, ἐκεῖνος δὲ τὴν κα-
φαλὴν.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΚΡΙΝΟΣ

— Τὸν κρίνον θέλω ὁλονυχτὴς 'ς τὸ πλάγι τῇ 'δικό μου,
Νὰ μοῦ ἐνθυμῇ τὸ λίγιστον, τὸν ἀγαπητικὸν μου.

Τὸ χέλι, ποῦ τὸν ἔδωκε εἰς τὴ θερμὴ μου ἀγκάλη,
Τῆς νεότητος τῇ φεγγοβολῇ, τῆς ὠμορφίας τὰ κάλλη—

Εἶναι μετάνυχτο, σιγὰ πληθύνουσι τ' ἀστέρισι,
Πάνω 'ς τὰ σιγήθια τ' ἄδολα ἔχει σταυρὸ τὰ χέρια,

Κ' ἔτσι κοιμᾷ· ἡ κορασιὰ μ' ἀνέκρασται γλυκάδα,
Ποῦ λῆς τοῦ Πλάστη νὰ θωρῇ 'ς τὸν ὕπνον τὴ λαμπράδα.

Ἀνοίγει ὁ κρίνος στυπηλὰ 'ς τὴ νύχτα τῇ θαθεῖα,
Λίγο εἰν τὸ φῶς κι' ὀλότρεμο σιμα 'ς τὴν Παναγία,

Κ' ἰδοὺ μία ἀτύχρητη ὠμορφιὰ, πῶχει οὐρανὸν τῇ χάρι,
Σκύβει σιγὰ, κρυφομιλεῖ 'ς τῆς κόρης τὸ ἀλινάρι.

«Λουλοῦδι ἐπὺ, λουλοῦδι ἐγὼ, μοῦ 'μοῦ ἄξεις καὶ σοῦ 'μοιᾶζω,
Νύμφη μου οὐ 'σαι ποθητὴ καὶ τέτοια σ' ὀνομάζω»

Μὲν ἄγκικτα τὰ στήθη μας, ἀτάμα δ' ἐνωθοῦνε,
Τὰ χεῖλη μου 'ς τὰ χεῖλη σου γλυκὰ νακολληθοῦνε.»

Ἐς τὸ στόμα τῆς ὠμορφονιάς, 'ς τὴν ἀναπαύμεναι στήθη
Σὰ μία γλυκάδα ἡδονικὴ ἀπὸ τὸν κρίνον ἐχύθη,

Κ' ἔτσι ἀπερνᾷ τὰ σπλάγχνα της ποῦ ἡ κορασιὰ λιγώνει,
Τὰ μάτια ἀνοίγωντας γλυκὰ 'ς τὸν κρίνον τὰ καρφῶναι,

Ἀργοκινεῖ τὸ χέρι της, καὶ πάλι ἀποκοιμιέται,
Σβουδῶνται τ' ἀστέρια ἀπὸ ψηλὰ, κι' αὐτὴ δὲν ἀνασεύεται·

Ξανόρχεται ὁ ἀγαπητὸς νὰ ἰδῇ τὴν ποθητὴν του,
Μίαν 'ς ταῖς τόσαις εὐωδιαῖς, ποῦ πιάθων τὴν ψυχὴν του·

Σ. Ζ. Α. Μετ' εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον τοῦτο ποίημα ἑνὸς τῶν μάλ-
λον διακεκριμένων παρ' ἡμῖν λογίων ἐκδοθέν ἤδη τὸ 1857 καὶ συντεθέν πρὶν ἢ ὁ γερμανὸς ποιητὴς
Freiligrath ἐκδόσῃ τὸ ὁμοιοεπιδὲς αὐτοῦ ποίημα De Blumen Rache καὶ πολὺ πρὶν ὁ σύγχρονος ἰταλὸς
ποιητὴς Alceardi γράψῃ τὸ παρεμφερὲς τοῖς ἀνωτέρω ὑπὸ τὸν τίτλον Moria γνωστὸν αὐτοῦ σιγαστήριμα.